

Sygn. akt IV KK 105/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2013 r.,

sprawy R. K. (poprzednio W.), V. K.

skazanych z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 11 września 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 6 października 2011 r.,

oddala obie kasacje jako oczywiście bezzasadne, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanych w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanej R. K. (poprzednio W.) w kasacji zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a to art. 6 k.p.k. oraz art. 450 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2a k.p.k. polegającą na ograniczeniu jej prawa do obrony poprzez rozpoznanie sprawy pod nieobecność R. K., pomimo, że usprawiedliwiła ona swoje niestawiennictwo z powodu choroby oraz wniosła o odroczenie rozprawy apelacyjnej.

Obrońca skazanego V. K. zarzucił w kasacji rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 4 k.p.k. nakazującego organom prowadzącym postępowanie badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- art. 5 k.p.k., który wyraźnie statuuje zasadę *in dubio pro reo*, jako regułę oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, nie zaś regułę pozwalającą na tworzenie przez sąd hipotez aczkolwiek logicznych i możliwych, jednak nie opartych na zgromadzonych dowodach - wobec ich braku w tym zakresie,
- art. 7 k.p.k. prowadzące do poczynienia ustaleń faktycznych, które w rzeczywistości stanowią zbyt dowolną ocenę dowodów prowadzącą do zupełnie nieuzasadnionego przypisania V. K. sprawstwa przestępstw paserstwa mimo, iż zgromadzony materiał dowodowy w żaden sposób nie pozwala na wysnuć tak daleko idącego wniosku,
- art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. - sąd odwoławczy jako sąd kontrolujący przede wszystkim prawidłowość orzekania sądu pierwszej instancji, zobligowany jest rozważyć wszystkie zarzuty oraz wnioski sformułowane w środку odwoławczym i, o ile utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie, powinien wykazać, dlaczego zarzuty skarżącego ocenił jako nietrafne, co jednak w niniejszej sprawie potraktowane zostało bardzo ogólnikowo.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Obie kasacje są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

I. Odnośnie kasacji obrońcy skazanej R. K. (poprzednio W.)

Poza sporem jest, iż pierwszy termin rozprawy apelacyjnej Sąd Okręgowy w K. wyznaczył na dzień 22 czerwca 2012 r. W tym samym też dniu, na krótko przed wywołaniem sprawy w sądzie złożono wniosek obrońcy oskarżonej R. K. o odroczenie rozprawy z uwagi na jej zły stan zdrowia (do wniosku dołączono zaświadczenie lekarskie, nie będące dokumentem od lekarza sądowego, jednakże z przyrzeczeniem złożenia takiego w godzinach popołudniowych tego samego dnia). Sąd Okręgowy w K. rozprawę tę odroczył - zgodnie z w/w wnioskiem, obrońca tego samego jeszcze dnia przedłożył

zaświadczenie zgodne z wymogami art. 117 § 2a k.p.k., od lekarza sądowego, z którego wynikała niemożność stawienia się w tym dniu do sądu, zaś przewidywana była zdolność stawiennictwa na połowę lipca 2012 r. Kolejną rozprawę wyznaczono na dzień 17 lipca 2012 r. W dniu 11 lipca 2012 obrońca R. K. po raz kolejny wniósł o odroczenie rozprawy dołączając zaświadczenia lekarskie - w tym od lekarza sądowego. Sąd Okręgowy w K. uwzględnił ten wniosek, jednocześnie ustalając u lekarza prowadzącego, iż leczenie zakończyć się ma do 31 lipca 2012 r. Kolejny termin rozprawy wyznaczono na dzień 4 września 2012 r. Tym razem wniosek o odroczenie rozprawy złożyła osobiście R. K. (pismo z dnia 22 sierpnia 2012 r.), dołączając zaświadczenie od lekarza z adnotacją o przewidywanym terminie zdolności stawiennictwa w sądzie na drugą połowę września 2012 r. Jednocześnie obrońca wniósł o usprawiedliwienie jego nieobecności na rozprawie i prowadzenie rozprawy pod jego nieobecność. Zaświadczenie z dnia 21 sierpnia 2012 r., na które we wniosku o odroczenie rozprawy powoływała się oskarżona, wystawione zostało w tym dniu na potrzeby postępowania przed Sądem Rejonowym w C. w sprawie o sygn. VII K .../12 i dotyczyło rozprawy w dniu 29 sierpnia 2012 r. Jednocześnie zawarto w nim informację o przewidywanej zdolności do stawiennictwa na drugą połowę września 2012 r.

Sąd Okręgowy w K., na rozprawie w dniu 4 września 2012 r., przy sprzeciwie prokuratora, co do uwzględnienia wniosku R. K. o odroczenie rozprawy, nie uwzględnił tego wniosku, uzasadniając to, iż z przedłożonego zaświadczenia lekarskiego nie wynika, iż oskarżona nie może uczestniczyć w rozprawie.

Poza sporem jest, że przedłożone zaświadczenie w świetle wymogów określonych w art. 117 § 2 a k.p.k. oraz w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 czerwca 2003 r. w sprawie warunków i trybu usprawiedliwiania niestawiennictwa oskarżonych, świadków i innych uczestników postępowania karnego z powodu choroby oraz sposobu wyznaczania lekarzy uprawnionych do wystawiania zaświadczeń potwierdzających niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie (Dz. U. Nr 110, poz. 1049), nie może być

uznane za zaświadczenie potwierdzające niemożność stawienia się na rozprawę przez Sądem Okręgowym w K. w dniu 4 września 2012 r., w sprawie oznaczonej sygnaturą VI Ka .../12. Dotyczyło bowiem ono usprawiedliwienia nieobecności na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2012 r. przed Sądem Rejonowym w C. w sprawie oznaczonej sygnaturą VII K .../12.

Mając te okoliczności na uwadze, nie można w realiach sprawy podzielić zarzutu kasacyjnego o naruszeniu przez Sąd Okręgowy w K. przepisów art. 117 § 2 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. i art. 450 § 3 k.p.k.

II. Odnośnie kasacji obrońcy skazanego V. K.

Przed przystąpieniem do ustosunkowania się do zarzutów podniesionych w kasacji, w tej kasacji niejako dla „oczyszczenia przedpola”, należy przypomnieć, że nie jest funkcją kontroli kasacyjnej ponowne - „dublujące” kontrolę apelacyjną - rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji, gdyż kasacja (nadzwyczajny środek zaskarżenia) może być wniesiona przez strony od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, i tym samym to tylko orzeczeniu tego sądu należy postawić określone zarzuty.

Zarzuty stawiane w niniejszej skardze kasacyjnej w swej istocie stanowią niemalże całkowite powtórzenie zarzutów apelacyjnych, które były przedmiotem wszechstronnego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w K. Analiza okoliczności sprawy oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego dają podstawę do stwierdzenia, że ten Sąd uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymogom ustawy, rzeczowo i konkretnie wskazał racje uznania wszystkich zarzutów i wniosków apelacji za niezasadne. Uczynił to zgodnie z wymogami art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. W tej sytuacji, podnoszenie w kasacji tych samych argumentów, co w apelacji nie może w świetle art. 519 k.p.k., przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu.

W realiach niniejszej sprawy brak podstaw do przyjęcia, że Sądy naruszyły dyrektywy art. 7 k.p.k. Od lat w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i

niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Obrońca skazanego nie wykazał w skardze kasacyjnej, aby którykolwiek z powyższych, przyjmowanych w orzecznictwie, warunków nie został dotrzymany.

Należy także przypomnieć, że zarzut obrazy art. 4 k.p.k. tak zresztą, jak zarzut obrazy każdej innej normy o charakterze ogólnym (np. art. 2 § 1 k.p.k.), nie może sam przez się stanowić podstawę kasacji. Jak konsekwentnie od lat przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w piśmiennictwie, przestrzeganie zasady obiektywizmu gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i to dopiero wykazanie, iż doszło do naruszenia tych przepisów szczegółowych może uzasadniać zarzut kasacyjny.

Nie można również zasadnie, w realiach niniejszej sprawy, stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości samej strony, co do treści ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Zaistnienia którejkolwiek z powyższych okoliczności nie wykazano zaś, jak nakazuje to uczynić art. 526 § 1 k.p.k. w kasacji obrońcy skazanego V.K.

Mając przedstawione względy na uwadze Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

